

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1853-08)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1853-08)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 303. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000083.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*C. Hostrup til L. Mynster.
August 1853.*

Kjære Ven!

Jeg vidste ogsaa, at vi seent eller tidligt maatte mødes igjen, og det var mig en sand Glæde, da jeg fik et Brev med den velbekjendte Udskrift, og større blev den ved de gode Efterretninger om dig; — vel har jeg bestandig troet, at det maatte gaae saaledes; men saalænge du ikke syntes at ville træde mig nærmere igjen, har jeg dog ikke været uden Bekymring. Du er ingen «tydsk Natur», som jeg vil løsrive mig fra; du er min kjære gamle Ludvig Mynster, den sidste og kjæreste af mine Ungdomsvenner, hvem jeg altid vil holde af og aldrig skal glemme at takke.

Jeg selv har det i det Hele taget godt; med Guds Hjælp har jeg vel ikke staaet ganske stille, og hvor smaat det end kan være, haaber jeg dog at være bleven lidt bedre og lidt dygtigere. I noget Fortrolighedsforhold, som det, der bestod mellem os, har jeg ikke senere staaet til noget Menneske; mest Gavn og Glæde har jeg haft af Winsløw og Læssøe. — Hvor min Vej fører hen, s. 304 kan jeg ikke sige endnu, baade Theatret og Kirken vinker mig, og de to Magter forliges ikke let, saa een af dem maa vel tilsidst opgives. Det bliver vist den første, — for den sidste drives jeg mere og mere hen til. Hovedsagen er at benytte sit Pund, thi vor tidligere Kunstforgudelse er jeg kommen bort fra og troer (med Forfatteren til «Robert Fulton»), at i absolut Forstand den ene jordiske Virksomhed er ligesaa god som den anden. Det Fortrin, som den præstelige Virksomhed synes at have, falder bort ved den Betragtning, at vi alle skal være Præster, i hvad Stilling vi saa leve. Stopper det med Digterevnen — nej, det har ingen Nød, hvad man har, beholder man nok indadtil, — men standser Produktionsevnen, eller slipper Lykken, saa har jeg Gud skee Lov ikke sat mit Liv paa det Kort. Du vil maaskee sige, at det er, fordi mit Digterkald ikke er stort nok, at jeg ikke er et Geni, men et Talent, — det er muligt; men har jeg et Pund, saa skal det anvendes, hvor lille det saa er. Det kommer ikke an paa at hedde Digter, men kan jeg skaffe en Deel Mennesker en uskyldig Morskab imellem de mange — ikke uskyldige, saa er det jo i og for sig al Ære værd. Kan man hæve dem lidt over Nøden og Jammerligheden, saa har man ikke spildt sin Tid, om man ogsaa maaskee selv snart glemmes.

Hvad mine senere Arbejder angaaer, har du vel nok nogen Ret; men jeg holder dog paa, at s. 305 «Tordenveir» har nogle solide Fortrin, som har skaffet det nogle faa Venner, hvis Dom er mig af Værd (jeg nævner Jørgen Moe, tildeels Fru Heiberg o. fl.); jeg fortryder ikke at have skrevet det og betragter det selv som et maskeret Fremskridt. «Mester og Lærling» har efter min Mening gjort Lykke; — at den ikke blev større, skyldes vist fornemmelig det Theater, paa hvilket det kom frem. I Christiania har det saaledes ved Wiehes (junior) Fremstilling af Aage mødt stort Bifald. Jeg indrømmer, at det mangler den egentlige Runding, uden hvilken alle Enkelthederne tabe Halvdelen af deres Virkning; men skjøndt jeg erkjender dets Mangler, synes jeg dog ikke, at det i Friskhed og Poesi staaer tilbage for mine bedste Arbejder.

Med Hensyn til «Tycho Brahes Ungdom» er jeg ikke ganske enig med dig. Et poetisk Arbejde er det naturligviis, beregnet efter Theatrets Kræfter o. s. v., men ligesom «Æren tabt og vunden» (som jeg ogsaa sætter megen Priis paa) staaer det dog i Fylde tilbage for Hauchs ældre Værker. Disse er rigtignok kun historiske Studier, uden organisk Eenhed, men der er en Mangfoldighed af bestemt-tegnede Karakterer; — i de senere Arbejder er en større Eenhed opnaaet ved, at een eller to Personer er stillede absolut i Forgrunden, men alle de andre er neppe til at kjende fra hinanden, saa svag er den individuelle Typus, som Forfatteren har givet dem. Den kunstneriske s. 306 Eenhed synes mig saaledes opnaaet ved en større Fattigdom — og ikke Fylde, — og uden Wiehe troer jeg egentlig ikke, at noget af disse Stykker havde gjort Lykke. Er det mere Dictionens Fylde, du sigter til, saa er «Søstrene paa Kinnekullen» med al sin poetiske Skjønhed i denne Henseende vist et af Hauchs svageste Arbejder; men «Marsk Stig» derimod synes mig heri at overgaae de senere Arbejder ikke saa lidt, og det hører dog til «Mellempærioden». Dette Stykke er efter min Mening noget af det Bedste i Hauchs Digtning; men ellers sætter jeg ham højest som episk og lyrisk Digter. Din Roes over «Robert Fulton» istemmer jeg ganske.

Min Familie har haft det godt i denne alvorlige Tid. Ogsaa jeg har været frisk, — og den Stemning, hvori jeg sidst skrev til Rømer, var kun forbigaaende. Jeg har ganske vist ikke rigtig kunnet arbejde og har heller ikke været stemt til at more mig, dertil har jeg været for stærkt berørt af al Elendigheden rundt omkring; men dog betragter jeg ingenlunde denne Sommer som tabt for mig, men skal tvertimod bevare den i min Erindring som en Tid, fuld af dybe og rige Indtryk. — —

Din
C. H.